

... "אני צוברת זכרונות ומשמרת אותם/קוברת - מטביעה בתוך המים. הזכרונות, מעצם טבעם, חמקמקים, מטושטשים, מקוטעים - אישיים וקולקטיבים בו זמנית, ובעיקר מביאים את נקודת המבט של בת המקום, בעיניים של ילדה שגדלה בחינוך המשותף בקיבוץ של שנות ה-60, התבגרה ונשארה בו"

... "הפרדוקס של לגדול ב"חממה", בחברה סגורה וקשה אך גם תומכת, והמאבק האינסופי לשמור על הפרטיות, הייחוד, ולא להטמע בזרם הסוחף. המים - כחומר החיים המזין והמחייה-נתפס כאיום. למרות חזותו המפתה הכובשת והשלווה (השקיפות, הצלילות, משברי האור המרצדים...), אי אפשר לנשום בו, הוא סוחף, הוא סוער, מעוות ומאיים להטביע"

זיוה ילין

שורת ילדי גן צועדת על המדרכה, גננת בראש בדרך לבריכה, שואלים את עצמם: מה נעשה כשנהיה גדולים... צנצנות של חמוצים ומיני ריבות תוצרת בית, שורות שורות על מדפים, מחסן הטעמים של הקיבוץ (בין מחסן האספקה ומחסן ביגוד) "אני לא יודעת למה אני זוכרת את זה" אומרת זיוה, אך סיפורי ילדותה מהלכים בשבילי הקיבוץ, מחליפים משפט או שניים, ומברכים לשלום, כדרכם של החברים מימים ימימה.

"אני לא יודעת למה אני זוכרת את זה" פרט ממיצב

בגן מתכוננים לחגוג את חג הבועות, ילד ילד בבועות, מפריחים קפסולות כחול-לבן ושרים שירי מולדת.

פנס הקסם מקרין את השתקפויות חיינו, זכרון ויזואלי בשחור לבן וגודל אחיד, על הקיר האחורי של מחסן הטעמים.

התנודות המרעידות נימי נפש מגיעות בפרקי זמן קצובים, כהלמות משאבה על אדמת נגב המעלה מן התהום את, 'יסוד קיומנו, המים.

ילדי המחזור ניצבים על שפת הבריכה, איש איש במסלולו, צליחה אחרונה בדרך לעתיד.

"זיוהלה" רוקחת את זכרונותיה עם סיפורי הקיבוץ, כמרשמים העוברים מדור לדור, ויוצקת אותם לצנצנות הזכוכית.

בגלריה שליד המועדון, מוצגת תערוכה. למה התכוון המשורר? והרי כולם היו שם. אנחנו זוכרים, אנחנו יודעים.

אורח בחדר האוכל שותה מכוס הסודה ובועות בעיניו. הרעד המגיע מן האדמה חולף בגופו כזכרון מטושטש, חומק ומתפוגג.

פני הבריכה שקטים, חלקים, רק קווי המסלול מרצדים מן התחתית כסייסמוגרף קבוצתי של מהלכי חיים אישיים. פרקדן על הדשא, עיניכם עצומות וידיכם מבקשות לגעת. זכרונותי מביטים בכם. גדלנו. /ישראל רבינוביץ

אוצרת: דורה דקל